

mén, Mayer
 Flich Janka,
 ka, Freund
 rnélia, Kör-
 Margitka és
 Stojanovics
 ne, (szívesen
 Vilmos, Bor-
 ter Erzsike,
 met jelmon-
 sinak irsz, a
 nak? F. b.)
 ármán Ele-
 érek, Klein
 Hönig Szidi,
 Dori, Pfeffer
 Irma és Sa-
 Sey László,
 róza és Re-
 erkényi Sze-
 i, Kaufmann
 és Sarolta,
 Ilka (kinek
 rstein Laura
 ky Mariska,
 Józsi, Balog
 or, Wollner
 Schmidt Ilona,
 a, Gold Mar-
 git és Iván,
 éza, Weldin
 s Anna, Pap
 ezsó, Antal
 Elemér, Ber-
 Deuts Lina,
 bel Aranka,
 t testvérek,

ra: Dajbu-
 jkó kisorso-

ban adakoz-
 illia 1 frt.,
 auer Leona
 Lord Irénke
 Ervin 1 frt.
 mutatva a

egyes ada-
 ó bácsi.

eum-épület.
 v. társulat.

KIS LAP

BARIKA ÉS MADÁRKA. (Lásd a 263. lapon.)

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

ASZAP Veronka nem szólt semmit nagy tervéről és Danika már reménykedni kezdett, hogy talán abba is hagyja a veszedelmes vállalkozást. De ebben csalódott. Veronka nem szólt, mert látta, hogy Danikának nincs nagyon inyére a terv; hanem azért épen nem mondott le róla, sőt folyton törte a fejét: mikép hajtsa végre, mikép lehetne mentül hamarább gazdag uri kisasszony. Mert hogy az lesz, abban egy csöppet sem kételkedett; majd fog az tetszeni Danikának is, ha egykor meglesz; persze, ő még nagyon is kicsi, ő ezt még nem érti.

Saját magát Veronka nagyon okosnak és ügyesnek tartotta, amit különben másoktól is hallott. Az igaz, hogy még nem sokat látott a világból, soha sem volt kint a falu határából; de olvasott ő már könyveket, melyeket kölcsön kapott a tanító meg a korcsmáros gyermekeitől. Meg volt tehát győződve, hogy ő mindent jól tud, rajta ki nem fognak az öregek, hanem inkább ő fog ki rajtuk.

Hogy nagy tervét még csak ne is sejtsék, szokatlanul nyájas és engedelmes lett. Ezért aztán anyja is természetesen nyájas és jó volt hozzá és egészen vidáman hívta egyszer a szobába, hogy mértéket vegyen róla, mert új ruhát akar neki varratni. A nagymama mosolyogva mondá:

— Bizony Veronka maholnap nagyocska leány lesz. Ugyancsak hamar kinő a ruháiból, most már nem olyan könnyű felruházni, mint kicsike korában.

— Oh, akkor is nagy ruhapusztító volt, szólt Marosiné jókedvűen. Nyughatatlan jószág volt, mikor még járni nem tudott.

— Az már igaz, felelé a nagymama nevetve. De erős is volt ám!

Danikának, ki ezt hallotta, az a vakmerő gondolata támadt, hogy kérdez valamit, amiből megtudhassa, vajjon igaz-e a nagy titok, melyről Veronka beszél. Azt kérdezte:

— Nagymamácska, hát erősebb volt Veronka kicsi korában, mint Janika?

— De mennyivel! Janika mindig nagyon vézna, beteges volt, nagyon gondját kellett viselni. No de ezt meg is tettük.

— Meg bizony, szólt a nagymama fejével bölintve. Nem tehetsz magadnak semmi szemrehányást, kedves leányom és ha Janikát látná a szegény...

Itt azonban a nagymama hirtelen elhallgatott, mert leánya merően ránézett, mintha figyelmeztetni akarná. A nagymama így fejezte be mondatát:

— Igen, ha látná szegény atyja, bizony rá sem ismerne.

Danikát ez a beszélgetés egészen megzavarta, mert ő nem akarta egykönnyen elhinni, hogy a mama nem az ő mamája; ez a beszélgetés meg is erősítette abban, hogy Veronka téved, — igen ám, de hogy merje ezt Veronkának megmondani? Mégis neki bátorodott s mikor ismét ketten voltak, így szólt:

— Lásd, Veronka, mégsem úgy van az, amit te abból a levélből kiolvastál. Hallottad, a nagymama is mondta, hogy te kicsi korodban is igen erős voltál... már pedig a levél azt mondja, hogy a

János
és bet
mamá

V

-

effélék
effélet

gyanu
hiszed

Kard
nak?

lettek
szem

lehet,
kettör

M

Meg k
vitak

Bizony
ronka

-

-

ugy sz

-

nem ö

-

nagyon

szólok

vemet.

N

sen mu

a házn

legsze

egy má

nagy

kacsák

szony,

s a he

bevásá

lődsné

János bácsi két kis gyermeke igen gyöngye és beteges. A mamánk mégis csak a mi mamánk.

Veronka megvetőleg nézett Danikára.

— Látszik, hogy nem értesz te az effélékhez. De én átlátok ám a szitán! Az effélét azért beszélük előttünk, hogy semmi gyanunk se támadjon. Különben, ha azt hiszed, hogy nem mi vagyunk a gazdag Kardos János gyermekei, hát hol vannak? Itt voltak, az bizonyos, de hová lettek? Én magunkon kívül nem emlékszem másra, csak Janikára, ő pedig nem lehet, mert csak egy maga volna, pedig kettőről van szó.

Már erre Danika nem tudott felelni. Meg kellett vallania, hogy ő hiába akar vitatkozni, Veronka mindent jobban tud. Bizonyosan úgy van minden, a hogy Veronka mondja.

— Pedig kár! sohajtá Janika. Én úgy szeretem a mamácskát!

— De Veronka nem sohajtott, hanem örvendő szólt magában:

— Már ki is eszeltem az egészet... nagyon jó lesz, csak hogy Danikának nem szólok előre, mert elronthatná a terveimet.

Nem is szólt és egy-két nap csendesen mult el. Harmadnap nagy munka volt a háznál. A kertből össze kellett szedni a legszebb zöldséget és berakni kosárba; egy másik kosár tojással telt meg, egy nagy ketrecz pedig kövér csibékkal és kacsákkal. Marosiné, mint jó gazdaszszony, behordta mind az effélét a városba, s a hetivásáron eladta, a pénzen pedig bevásárolt, amire szüksége volt. A készülődésnél Veronkának kellett mindig segí-

teni és rendesen nem igen szívesen tette; de most ez egyszer szinte látszott, hogy nagy kedve telik benne.

Másnap korán reggel szekér állt meg a ház előtt, egy jó ismerős gazda szekere. Mindig ezen ment Marosiné a városba. Fölrakták a kosarakat, ketreczet, Marosiné is fölült a gazda mellé s mielőtt indultak, még egyszer oda szólt Veronkának:

— Aztán jól vigyázzatok a házra... a kis Janikára gondotok legyen... ki ne menjen a szobából, ha eső találna esni... nagyon borul.

Az égen csakugyan felhők mutatkoztak, de a mint megindultak, a szekeres gazda megjegyzé:

— Az bizony meglehet, hogy egy kicsit megázunk... de egy csöppet sem fogom bánni, mert nagy szükség van már esőre.

— Az ám, én is alig győzöm a kertemben az öntözést, felelé Marosiné. Pedig ugyancsak szükséges, hogy a kertem jól teremjen, mert ebből pénzelek. Sok gondot adnak azok a gyerekek... most is ruhára van már szükségök. Ha jó vásárt csinálok, mindjárt meg is veszem, a mi kell.

Zsebébe nyult és elővéve erszényét, számitgatni kezdte a pénzét. Külön papírosban volt egy csomó pénz, több mint azonkívül az erszényben volt; erre a papírosra pedig az volt ráírva: »Janika.« Az már bizonyos, hogy ha az mind Janikának való holmira van szánva, akkor a kis fiúskának nem lesz panasza.

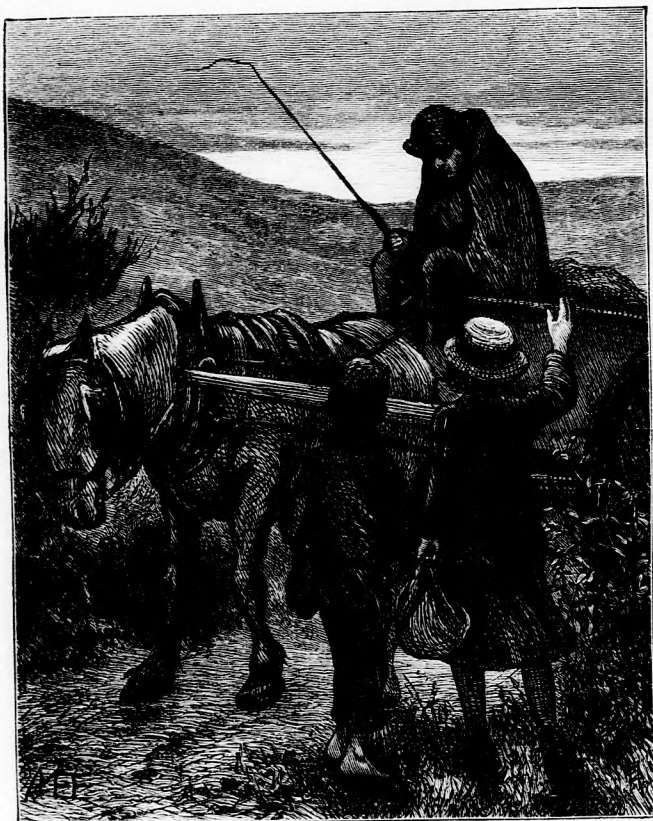
— Bizony nem sok az, amit Veronkának és Danikának vehetek, szólt Ma-

rosiné sohajtva. Csak épen a legszüksége-
sebbre telik.

— Az még jó, ha arra telik, jegyzé
meg a gazda. De hát nem is féltém én
Marosiné asszonyomat, látom, hogy öz-
vegylétére is olyan jó rendben tartja a

házát, mintha csak még élne a férje. Há-
lát adhatnak azok a gyerekek Istennek,
hogy ilyen jó anyjok van, ki atyjok helyett
is gondoskodik rólok.

— Megteszek mindent, amit tehetek
és eddig, hála Istennek, nincs nagy bajom.

...ODASZALADTAK A SZEKÉRHEZ. (Lásd a 263. lapon.)

Veronka egy kicsit akaratos leány, de
majd megjön az esze; Danika pedig na-
gyon jó fiu. Idővel majd a kis Janika is
meg fog erősödni.

— Persze hogy meg! Hiszen már
most is sokkal különb vitéz, mint remélni

lehetett volna. És bizony most már nem
félténém annyira, hanem csak úgy bánnék
vele, mint a másik kettővel. Azt hiszem,
az apja maga is csudálkoznék, ha látná,
mennyire megerősödött.

— Az ugy van, de hát mégis igazsá-

a férje. Há-
k Istennek,
yok helyett
mit tehetek
nagy bajom.

gosnak kell lennem. Az édes anyám is sokszor azt mondja, amit most gazduram mondott, és nekem magamnak is akárhányszor kedvem volna, hogy többet juttassak a másik kettőnek és kevesebbet Janikának; de nem lehet, nem szabad, szent kötelesség az, amit elvállaltam.

— Igen, de a gyermek atyja nem kívánta, hogy különbség legyen a három gyermek közt. Aztán meg, kedves szomszédasszony, attól félek, hogy a másik kettő irigykedni is fog a kicsikére.

— Majd belenyugosznak, ha látják, hogy nincs máskép. Ha élne jó atyjok, mindnyájok számára egyformán jutna minden; de így a nagyobbak, erősebbek hadd tőrjenek, ők már elbirják.

Igy beszélgetve kocsiztak a város felé. Ezalatt otthon Veronka nem volt tétlen, csakhogy Marosiné ugyanesak csodálkozott volna, ha látja, mit mivel a kis leány. Legelőször is ünneplő ruháját vette föl, még a kis köpönyeget is, melyben csak nagymisére szokott járni. Azután előhívta Danikát és vele is ünneplő ruháját öltette föl, még czipőt is kellett huznia, amin Danika nem kevésbé csodálkozott.

— Hiszen ma nincs vasárnap! mondá.

— Még annál szebb nap van, majd meglátod.

Ezután a szekrényhez ment Veronka és előszedte azt a pár tizeskét és krajczárkát, melyet ő meg Danika gyűjtöttek össze. A kamarából jókora darab kenyeret, sajtot és más apróságot kötött egy kendőbe, aztán kézen fogta Danikát.

— No most induljunk.

Épen akkor lépett be a kis Janika.

— Hová mentek? Én is megyek veletek!

— Nincs rád szükségünk, felelé Veronka. Mi kimegyünk az erdőbe gombát szedni, haza sem jövünk ebédre. Mondd meg a nagymamának, hogy ne is várjon.

Veronka nagyon vig volt, de még Danika is, mert ő is szeretett az erdőbe menni gombát szedni. Mert ő azt hitte, hogy csakugyan oda indulnak. De mikor már jó messzire jártak a háztól, meglepetve kérdé:

— Hová megyünk, Veronka? Hiszen nem erre kell az erdőbe menni.

— Persze hogy nem. Eszemben sincs oda menni. Most már megyünk apánkhoz, egyenesen Budapestre. Csak este fogják fölfedezni, hogy elszöktünk. Akkor már kereshetnek!

Danika meghökkent és egy pillanatra megállt.

— Hát csakugyan... okvetetlenül oda kell mennünk? sóhajtá.

— Természetesen! Ne is álldogáljunk sokáig, hanem előre szaporán!

A kis fiu busan nyugodott bele s csak azt kérdezte még:

— És mikor érünk oda? Ott leszünk estére?

— Az attól függ, milyen gyorsan megyünk.

Veronka olyan hangon beszélt, mint a ki tökéletesen jól tudja a dolgát. Titokban gondolt ugyan arra, hogy estig nem jutnak el Budapestre; de erről nem szólt Danikának s bizott abban, hogy azt az egy éjt jól eltölti valahol.

Szaporán ballagtak tehát tovább és nemsokára tul voltak a falu határán. Olyan

st már nem
t ugy bánnék
Azt hiszem,
ek, ha látná,
mégis igazsá-

tájra értek, a hol eddig soha sem jártak. Ez nem ijesztette meg Veronkát, mentek tovább, bár most már lassabban, mert ugyancsak meleg kezdett lenni. Az égen fekete felhők tornyosultak, de a nap még ki-kibukkant s roppant forróan sütött. Ehhez is szokva voltak, tehát nem igen törődtek vele; hanem az már nagyobb baj volt, mikor egyszerre olyan helyre értek, a hol kétfelé vált az ut. Most már melyik uton menjenek? Veronka egy kicsit gondolkozott, azután így szólt:

— Jobbra kell mennünk... világosan emlékszem, hogy a térképen Budapest jobbkézt feküdt... ugy-e?

Danikának még nagyon kevés dolga volt térképekkel és abban már egy csöppet sem bízott, hogy meg tudja mondani, melyik a helyes ut. Ráhagyta tehát, hogy úgy van, amint Veronka mondja; ő úgy is jobban tud mindent.

Mentek jobbra, de az ut egyre rosszabb és meredekebb lett, mert csak afféle dülő ut volt s a hegyek közé vezetett. Nemsokára megint kétfelé vált és Veronka most már habozás nélkül indult jobbra.

— Mindig jobbra kell mennünk.

Ez nagyon egyszerű volt, csakhogy végre mégis bajossá lett, mert az ut, melyen megindultak, végre egy magas hegyoldalba vezette őket. Itt aztán látszott kocsinyom erre is, arra is, de ut többé nem volt sehhol. Danika aggódni kezdett.

— Oh nincs miért, biztatta Veronka. A kocsik itt bizonyosan megkerülik ezt a magas hegyet. De mi egyesén fölmászunk és a másik oldalon, meglásd, megint ott találjuk az utat.

Fölmásztak és szétnéztek a hegy

tetejéről, de utat sehhol sem láttak, csak erdővel borított nagy hegységet, mély völgyeket mindenfelé.

— Sebaj, szólt Veronka. Visszatérünk az utra, a melyen jöttünk. Majd találkozunk emberekkel, a kik megmondják, merre menjünk. De ideje pihennünk és ebédelnünk. Már körülbelül dél lehet.

Leheveredtek egy fa alá és falatoztak, aztán pihentek, sőt Danika kissé el is szundikált. Veronka azonban nem hagyta sokáig pihenni, indulniok kellett tovább. Lementek a hegyről, de a mint lejutottak, nem találták sehhol az utat, a melyen jöttek.

— Nem oda jöttünk le, a honnan fölkapaszkodtunk, mondá Danika aggódva.

— Persze hogy nem, a fák közt könnyü eltévedni. De az ut itt van közel csak kissé jobbra kell mennünk.

Mentek hát jobbra, aztán mentek balra, előre, hátra, de ut csak nem volt sehhol, mert a mint a hegyről lejövet a fák közt kanyarogtak, a hegynek éppen másik oldalán értek le a völgybe. Veronka azonban, ámbár maga is meg volt szep-penve, roppantul mutatta, hogy nem fél semmi bajtól. Csak botorkáltak hát tovább órákig és végre csakugyan ráakadtak egy dülő utra. Veronka úgy megörült, mintha most már minden bajnak a végére értek volna; de a kis Danika, bár szólni nem mert, éppen nem volt többé jó kedvű s titokban arra gondolt, mily kényelmesen heverészhetne most otthon, milyen jól ebédelt volna és éjszakára a jó ágyban mily édesen aludnék. Ez a gondolat nagyon bántotta.

— Mit gondolsz Veronka, bejutunk még ma Budapestre?

— Nem hiszem... de én arra nem is számítottam. Előre tudtam, hogy éjjelre be kell térnünk valahová.

— Igen ám, de hová? Nem látok sehhol házat!

— Majd látsz, ha faluhoz érünk.

— Oh, csak ne volna messze.

Danika már nagyon fáradt volt, a mi nem is csoda, mikor egész nap gyalogolt. Már dagadni kezdtek a lábai is.

— Ugy szorit a cipőm!

— Hát huzd le! Nem vagy szokva cipőben járni sokáig. Majd megszokod, ha egyszer gazdag urfi leszel.

Danika le is huzta a cipőit s úgy ment tovább. Veronka jobban bírta a járást és szeretett volna sietni, mert nemcsak esteledni kezdett, hanem az ég is mindinkább beborult, sőt néha-néha egy-egy csöpp eső is esett. Danikát azonban hiába unszolta, a kis fiu nem birt gyorsabban menni s végre le kellett ülnie, hogy megpihenjen. Veronka boszankodni kezdett, de hirtelen földvidult.

— Hallgasd csak... kocsi jön... talán akad szerencsénk.

Csakugyan jött, ámbátor nem épen kocsi, hanem inkább taliga, melybe egy szál sovány, kiéhezett ló volt fogva. A szekeren egy öreg, törődött, rongyos ruhájú ember ült, ki a fenyegető eső ellen egy rozsz pokróczot vett magára. Nem valami nagyon csábító alkalmatosság volt, de Veronka belátta, hogy most már nem szabad válogatni. Odaszaladtak a szekérhez. (Lásd a képet a 260. lapon.)

— Kérem szépen, szölt Veronka, nem mondhatná meg nekünk, messze van-e még ide a város?

Az öreg ember csodálkozva nézett a két kis vándorra.

— A város? De melyik? Legközelebb Ujváros van.

(Folytatása következik.)

BARIKA ÉS MADÁRKA.

(Képpel a czímlapon.)

Báránkok.

GYERTEK hozzánk madárkák
Ide a karámba,
Itt élünk mi boldogan
A bajtól elzárva!

Ha elsült a legelünk,
Vagy fagyos, deres lett:
Állunk meleg akolban
Szénás jászol mellett.

Madarak.

Köszönjük jó barikák
A kedves meghívást,
Követnénk is örömmel,
Elfogadnánk bizást:

Csak egy nem tetszik nekünk,
Megértettük rögtön:
Karám, akol, vagy kalit —
Az mindig csak börtön!

A LEGSZEBB AJÁNDÉK.

— Kicsi elbeszélés. —

(Képpel a 261. lapon.)

LEHET-E valaki jobb és kedvesebb, mint a nagymama? Iluska, Feri, Béla és még egy egész tucat fiu és leányka kereken tagadta, hogy az lehetséges volna, már legalább az ő nagymamájoknál jobb és kedvesebb nem lehet a világon. Nem pom-

pás dolog-e már az is, hogy éppen tavaszkor esik a nagymama születésnapja, a mikor éppen jó az idő mulatságra, lehet a kertben, udvaron játszani? Sem a fagyos télen, sem a forró nyáron nem volna ez olyan kellemes.

Össze is gyűltek messze földről mindig valamennyien a nagymama unokái. Ez pedig nagy szó volt, mert egész gyerek országgyűlés jött így össze, voltak özszesen vagy tizenketten. A nagymama megkivánta, hogy egyszer egy esztendő-

...VERSENYFUTÁST KEZDTEK. (Lásd a 265. lapon.)

ben nála mind együtt legyenek, a kicsinyek pedig alig várták ezt az időt.

Most is már egy nappal előbb mind ott voltak és sokat sugtak-bugtak, valamin törték a fejüket. Mindegyiknek volt külön titka, de azután volt egy közös titkuk is. A külön titok az volt, hogy

mindegyik hozott a nagymamának valami kis ajándékot, a szeretet és megemlékezés jelét; csekély apróságok voltak ezek, de a nagymama örömmel fogadta, mert tudta, hogy őszinte szeretettel nyújtják. A közös titok meg az volt, hogy most különösen nagy ünnepiességgel akarták

földről min-
a unokái. Ez
gész gyerek
váltak ösz-
nagymama
y esztendő-

üdvözölni a nagymamácskát. Elhatározták, hogy nagyon korán reggel kelnek föl s a nagymama ablaka előtt egy szép kis dalt dalolnak el. Feri volt a karmester és messze a kertben, félreeső helyen alaposan be is tanulták a dalocskát.

A szép terv nagyon jól sikerült is. Reggel egyikök sem aludta el a kítüzött időt, sőt a legtöbben már jóval előbb fel-

készültek. Kivonultak az ablak elé és olyan szépen elzengték a dalocskát, hogy a nagymamának igazi öröme telt benne. Elő is jött aztán és az örömtől könyezve mondá:

— Kedves jó gyermekek! Most jertek, hadd öleljelek sorra.

Egész versenyfutást kezdtek, ki legyen az első (Lásd a képet a 264. lapon.) s jó

UGRÓ-VERSENY. (Lásd a 266. lapon.)

ideig eltartott, míg az ölekezés véget ért. Ekkor aztán mindenki előhozta a maga külön kis ajándékát: ki egy rajzot, ki pedig himzést vagy pedig olyan apróságot, melyet megtakarított zsebpénzén vásárolt. Már mindnyájan átadták, Iluska maradt utolsónak. De ő nem közeledett olyan vigán, mint a többiek, sőt ugyancsak meg volt zavarodva s bizony-bizony úgy lát-

szott, mintha köny esillogna a szemében. A kezeiben pedig nem volt semmi.

— No's, kedves leányom, hát te mért jösz olyan szomoruan? kérde a nagymama.

Iluska öltöztet, de mégis csak megszólalt:

— Edes jó nagymamácska... anynyira sajnálom... de ne higgyed ám, hogy én megfeledkeztem nagymamácskámról.

Én is akartam valamit hozni... el is készítettem... de... de...

— Valami baj történt veled, ugy-e? szolt a nagymama mosolyogva. No, sebj, kis leányom, annyiba veszem, mintha átadtad volna. És mi volt az?

— Hát... nagymamácska, te mondtad, hogy igen szereted az olyan kis kalácsot, a melyet én tudok sütni... mamámtól tanultam. Tegnap sütöttem is nagyon szépet.

— Meghiszem, mert ügyes kis gazdasszony vagy. De hát aztán mi történt?

— Azt... azt már nem mondhatom meg... óh, nem tudtam ellenállni...

— Csak nem etted meg magad? szolt a nagymama nevetve.

A gyermekek is mind nevettek, csak Béla szólalt meg komolyan:

— Oh nem, Iluska nem ette meg. Én véletlenül láttam, mikor megindult ide a kaláccsal. Utközben a szegény Jutka asszonnyal találkozott, ki két kis gyermekével ott sirdogált az út mellett. Iluska kérdezte, mi a bajuk és Jutka asszony elbeszélte, hogy gyermekei éhen halnak s már alamizsnát sem mer kérni, mert egy durva ember kikergette a házából; ekkor Iluska hirtelen oda adta a kalácsot és elszaladt. Most már persze sajnálja.

A nagymama most már nem nevette, hanem ölébe emelte Iluskát és meghatottan mondá:

— De ne sajnáld, mert helyesen tetted, édes gyermekem. Kész voltál itt üres kézzel szégyenkezni inkább, hogysem szenvedni lásd a szegényeket. Jót tettél, félig az én nevében is, a szegények áldása fog érni veled együtt engemet is. Te hoztad nekem a legszebb ajándékot: tiszta jó szived bizonyosságát!

UGRÓ VERSENY.

(Képpel a 265. lapon.)

NO LEGÉNYSÉG, *gyerekek,*
Zsákba bújjatok,
Versenyezve fussatok
És ugorjatok.

Hopp gyerekek, zsákba be,
És most figyeltem!
Az irányt s a perczeket
Majd kijelelem.

Ha elbukik egyötök,
Avagy másotok:
Oda se, vitéz fiúk —
Katona dolog!

S pályaugrás végivel
Int a jutalom:
Piros sódar és kalács
Egy egész halom!

KHALED ÉS ALMANZOR.

— Történelmi elbeszélés. —

(Folytatás.)

LETETT is Khaled, csakhogy nem haza, hanem Mohammedhez, Almanzor atyjához, kinek elmondá, hogy Almanzor csakugyan él még s fogva van a várkastély egyik tornyában.

— És fiad sorsán ne aggódjál, vitéz Mohammed, folytatá Khaled. Ó az én kedves tanítványom, én meg fogom őt menteni. Mert roszat sejtek én, Mohammed! Ti elfogadtátok az álnok Boabdil meghívását, három nap múlva mindnyájan fölmentek az Alhambra csarnokaiba, hogy onnan temessétek el Ozmánt, az ősz Jusuf fiát. De én nem bízom a király és

Boabdil szavában! És Almanzort meg fogom menteni a veszedelemből, akármi történjék.

Mohammed megölelte fia jó öreg barátját.

— Allah kegyelme lesz veled, böles Khaled. Mi megígértük, hogy fölme gyünk a király várába, hát föl is me gyünk. Történjék meg, ami a sors könyvében meg van írva. De ha fiamat nem éri baj, nyugodtan nézek szembe a halállal is.

Ezalatt Mulej-Hasszán király és Boabdil folyvást azon voltak, hogy gonosz tervöket jól előkészítsék. A várkastélyból elküldtek minden embert, a kib en nem bizhattak meg teljesen és egy csapat olyan katonát hozattak, kik készek voltak minden kegyetlenség elkövetésére. A zsoldosok kapitányának Boabdil királyfi jól megmagyarázta az egész ármányos tervet. Elvezette őt a nagy diszesarnokba és így szólt:

— Ozman eltemetése után itt fogunk összegyűlni. Az Abenczerrágok azt hiszik, hogy békelakomára jönnek, de ez halotti toruk lesz, innen többé egy sem menekül. Te, vitéz kapitány, ügyelni fogsz, hogy az Abenczerrágok, mikor bejönnek a várba, semmi gyanusat se lássanak; de mikor aztán leültünk a lakomához, egész esőndben fölállítod katonáidat itt a szomszéd folyosókon. És mikor a király hangosan ezt fogja kiáltani: »Hozzátok elő Almanzort, a hős Mohammed fiát!« akkor te katonáiddal betörsz a terembe és lekaszaboljátok mind az Abenczerrágokat! Egynek sem szabad menekülni!

— Bizd reám, királyfi, felelé a ke-

gyetlen kapitány. Ugy lesz minden, a mint kívánod.

Az ősz Juszuf pedig, az Abenczerrág-család főnöke, ezalatt ott volt közel, a halottas teremben, megölt fia mellett virrasztva. Vele volt a hét ifjú Abenczerrág is, ősi szokás szerint virrasztva és imádkozva a halott mellett. A király nagy pompával vendégelte meg őket napról napról s nagy barátságot mutatott, úgy, hogy Juszuf és fiatal rokonai hittek a király és Boabdil beszédének őszinteségében. Mert, hogy a várkastélyban milyen készülétek folynak, azt ők nem látták.

Látta azonban másvalaki, még pedig Khaled, ki folyton járt ki és be a palotában. A király és Boabdil teljesen biztak az öreg tudóban. Mit félhettek volna egy ilyen gyöngé aggastyántól? Aztán látták is, hogy Khalednek egyébre sincs gondja, csak arra, hogy ígérését beváltsa, Zoraide hercegnőt meggyógyítsa. Ezzel pedig szépen haladt. Zoraide másnap már fölkel t az ágyból és olyan gyorsan fölvidult, erősödött, hogy a többi tudósok csak bámultak, de meg nem érthették a dolgot. Kérdezték is a csoda orvosság nevét, de Khaled kijelenté, hogy azt csak akkor fogja megmondani, ha a beteg teljesen meggyógyult. Mert még visszatérhet ám a baj, még naponként többször meg kell látogatni a hercegnőt. Azt persze senki sem gyanítá, hogy mikor Khaled bent volt a betegnél, hát bizony nem orvosságról beszéltek, hanem arról, hogy miképen fog Zoraide, Fatime és Almanzor megszökni. Hogy mi az a nagy veszedelem, mely elől szökni kell, azt Zoraide nem tudta; de mikor Almanzor is mondta,

Khaled is mondja, hát hinnie kellett és megígérte, hogy mindent megtesz, amit Khaled mond.

Az öreg Khaled pedig, a mint ekkép járt-kelt a palotában s látszólag nem figyelt semmire, jól látta a király ármányos készülleteit, sőt meg is leste, mikor a zsoldos sereg kapitánya kárörvendve beszélt egy másik tiszttel, hogy az Abenczerrágok büszke nemzetsége rövid idő múlva elpusztul a föld színéről. Khaled tehát, mihelyt ismét kiment a várból, újra sietett Mohammedhez, és elmondta neki, mi van készülöben.

— Ne menjetek föl a temetésre és békelakomára, Mohammed! Mulej-Hasszán és gonosz fia kelepczébe csalnak titeket, ott fogtok veszni mindnyájan.

Mohammed este szétküldte szolgálait, hogy hívják össze nagy tanácskozásra az Abenczerrág nemzetség összes férfiaiit és barátaikat. Későn éjjel gyültek egybe és Mohammed tudokra adta, a mit Khaled-től hallott.

— Most már az a kérdés, mit tegyünk, mondá Mohammed. Ha föl nem megyünk, akkor a zsarnok király kegyetlenül megöleti családunk ősz főnökét, Juszufot és vele hét ifju rokonunkat, kik vele együtt ott vannak a várban. Örökös szégyen volna a hős Abenczerrág nemzet-ségre, ha így cserben hagyná tagjait.

— Nem is hagyjuk el, hanem föl-megyünk, kiálták mindnyájan.

— Halljátok tanácsomat, vitéz atyám-fiai! Mulej-Hasszán és Boabdil azt hiszik, hogy ők fognak minket megsemmisíteni, hogy mi nem gyanitunk semmit, meg fognak lepni. De hát megfordítva lesz az, és

mi fogjuk végrehajtani régi tervünket, mi fogjuk megsemmisíteni Mulej-Hasszánt egész nemzetségével és minden hívével együtt. Százan fölme gyünk, még pedig mindnyájan jól fölfegyverkezve; a többiek barátaikkal együtt a kis ligetben a vár közelében elrejtőznek és mikor a viaskodás zaja hallatszik, betörnek a várba. A király katonáinak velünk lesz dolguk, tehát nem fogják a falakat őrizni, könnyű lesz létrákon fölmászni s akkor aztán a benyomulók hátulról fogják megtámadni a velünk harczoló zsoldosokat.

Ebbe mindnyájan beleegyeztek és mindjárt eldöntötték, kik legyenek azok a százan, a kik Mohammed vezetése mellett bemennek a palotába, szinleg a temetésre. E százon kívül még vagy ötszáz vitéz volt, ki majd a harc pillanatában fog berontani.

Ilyenkép készültek mind a két oldalon egymás vesztére.

Végre elérkezett a nevezetes nap, melyet a király és Boabdil is, de az Abenczerrágok is türelmetlenül vártak, mert mind azt hitték, e napon fogják kiirtani ellenségöket. Csak a fogoly Almanzor nem tudott most már semmit e készülődésről és nem tudott semmit az öreg Juszuf sem, a ki hét fiatal rokonával ott a királyi csarnokban őrizte meghalt fiát és csak a temetésre készült. Mikor ennek az ideje megérkezett, odakint Mohammed még egyszer jól megmagyarázta összes atyjafiainak, mikép cselekedjenek; ugyanekkor pedig a várkastélyban is Boabdil még egyszer előhívta a zsoldos sereg kapitányát és még egyszer megmagyarázta neki, mit kell tennie.

A fényes Alhambra kapuja nyitva állott és a kitűzött órában a büszke Abenczerrágok hosszú sorban vonultak föl a királyi várba. A nép örvendve és csodálkozva látta ezt, most már hinni kellett mindenkinek, hogy a király és fia kibékültek a hatalmas Abenczerrág nemzetséggel. Közel a vár kapujához Mulej-Haszszán király és Boabdil királyfi fogadták és üdvözölték a vendégeket. Boabdil azonban pontosan számlálta is, hányan jönnek s mikor látta, hogy több már nem érkezik, gyanakodólag így szólt Mohammedhez:

— Vitéz Mohammed, nagyon kevesen jöttetek hős ifju rokonotok temetésére és a király lakomájára. Ugy egyeztünk meg, hogy a hány fia csak van az Abenczerrág nemzetségnek, mind eljön a mai nagy békeünnepre; de úgy látom, alig százan jöttetek, pedig sokkal többen vagytok.

Mohammed nagyon jól tudta, miért nem tetszik ez Boabdilnak, de úgy tett, mintha semmit sem gyanítana.

— Kegyelmes herczegem, én tudatam nemzetségem minden tagjával, hogy ma ide kell jönniök. A ki nem jön, ő lássa, ha nem nyeri vissza királyunk kegyét. Egyébiránt azt hiszem, hogy mire a békelakomához ülünk, itt lesznek azok is, a kik még késnek.

Ez megnyugtatta Boabdilt, ki így szólt:

— Annál jobb lesz, minél többen jönnek el. De most már nem várhatunk tovább, itt az ideje, hogy a hős Ozmán holttestét eltakarítsuk. Kezdődjék hát a temetés!

(Vége következik.)

A KÉK DONGÓ ITÉLETE.

— Beszélyke. —

GYÖNYÖRŰ tavaszi nap volt, szebbet már kívánni sem lehetett.

Elég baj volt is ez Dinikének. Nem mintha nem szerette volna a napsugaras, kedves tavaszi időt, hanem mert nem vehette hasznát. Még nem készült el a leczkéjével, már pedig Dinike pontos és jó tanuló volt s akárhogy csábította is a szép idő, nem ment ki addig, míg feladványát el nem végezte.

Ott ült tehát az asztalnál, nyitott ablak mellett, melyen át beragyogott a nap épen az asztal egyik sarkára, mintha kíváncsi volna, hogy Dinike ugyan mit űrít oly nagyon a fejét. Hát az bizony nagy dolog volt: egy rettentően nehéz számtani feladvány. Már legalább Dinikének nehéz volt, mert ő még nem volt valami nagyon erős a számtanban és most a sok számolásba szinte beleöszült volna, ha olyan kis fiu már meg tudna őszülni. A feladvány pedig ez volt:

»Egy légy fél percz alatt kerüli meg az asztalt járva, két másodpercz alatt röpülve. Tizenkét perczet töltött az asztalon, de öt perczet ebből pihenve töltött. Egy perczcel tovább járt mint röpült. Kérdés: hányszor kerülte meg a légy az asztalt?«

Nem tudom, ti könnyűnek találjátok-e ezt a feladványt; ha igen, majd meglátom, hányan külditek be Forgó bácsinak a helyes megfejtést. Az bizonyos azonban, hogy Dinike rendkívül nehéznek találta, csakhogy épen ezért annál lelkiismeretesebben dolgozott a megfejtésen,

miként ez jó kis diákhöz illik. Már tele irta az előtte fekvő papírost töméntelen számmal, már vagy tizfélekép oldotta meg a feladványt, de a mint kissé utána számított: kisült, hogy mindig hibásan. Így hát nem csoda, ha végre is türelmetlen és boszús lett.

Épen tizenegyedikszer fogott bele a nagy munkába, hogy rendbe hozza ezeket a perczeket és másodperczeket, mikor a nyitott ablakon egy nagy légy röpi be a szobába. Nem is légy volt az, hanem hatalmas kék dongó, ragyogó kék szárnyakkal, melyek szinte csillogtak a napfényben. De nemcsak szép volt, hanem nagyon jókedvű is. Hangosan dongva és zümmögve röpkedett szerte a szobában, hol a magasba, hol le a szőnyegre, hol körben, hol meg egyenesen, mintha vig tavaszi táncot járna. Persze, könnyű volt neki, nem volt egyéb dolga, nem kellett olyan nehéz számtani feladványon törnie a fejét, mint Dinikének.

Jött, ment, röpkedett és döngicsélt sokáig s utoljára, azt hiszem, kíváncsi lett, hogy az a kis fiu ugyan mit csinál ott az asztalnál? Odaröppent tehát és mert a nap épen odasütött, hát a fényes sugarakban ficzánkolt Dinike szemei előtt, mintha mulattatni akarná. Dinike egy ideig mulatott is rajta, folyton követve szemeivel a dongót. De egyszerre aztán észre vette, hogy ez nem jól van így.

— Ejnye no! Egészen kizavart a munkából... most már elfelejtettem, hogy is akartam újra kezdeni a számítás. Pedig épen eltaláltam az igazi módját... Ez a haszontalan dongó kizavarta a fejből.

A kék dongó, ugy látszik, nem is gyanította, milyen nagy bajt okozott. Csak röpködött, csapongott vigan tovább a napsugárban, vége, hossza nem volt a jókedvének. Mulatságos is lehet az nagyon, mikor valaki úgy röpkedhet a levegőben és tele zümmögi másoknak a fülét. Csakhogy másoknak ez nem mindig kellemes.

Dinikének sem volt többé kedvére, hát még mikor a dongó arra a vakmerőségre vetemedett, hogy a Dinike orra hegyén akart megpihenni. Már ezt csak nem lehet eltűrni! Dinike sem volt hajlandó arra, hogy az orra hegyét odaadja szállóhelyül a dongónak; ellenkezőleg, — mérgesen odakapott a vakmerő dongó felé és kicsibe mult, hogy meg nem fogta. De a dongónak sikerült elmenekülni, ámbátor a félszárnyát majd elvesztette, mert ez egy szempillantásnyira a Dinike ujjai közé akadt. Össze is nyomta egy kicsit, de nagyobb baj nem történt.

Azt hinnétek most már, hogy ezzel vége lett a bajnak. Pedig dehogyan! Még csak most kezdődött igazán, és pedig olyan módon, hogy Dinike nem is sejtethé, mikép éri utól a szerencsétlenség.

A kék dongó, miután Dinike körmei közül szerencsésen elmenekült, még egy párszor körültáncolta a szobát, aztán kiröppent az ablakon, Dinike nagy öröme.

— No, csakhogy elment, most már újra dologhoz foghatok.

Hozzálátott ismét a nehéz számítás-hoz, nagy figyelemmel dolgozott és végre örvendve kiáltott föl.

— Megvan! Most már jól van! Végre sikerült!

Jóformán maga sem tudta mikép történt az, hogy sikerült a nehéz feladványt megfejtenie; alighanem félig véletlenül bukkant rá s másodszor nagy fejtörésbe került volna újra megcsinálni. Szerencsére nincs többé szükség fejtörésre, az utolsó szám is szépen le van írva a maga sorjába s Dinike megelégedetten tette le a tollat, keresztbe a tintatartóra.

Éppen ebben a pillanatban pedig megint hallatszott az a hangos zümmögés, az ablakon újra beröpült a kék dongó és egyenesen odaszállt az asztalra. Talán kíváncsi volt, hogy annak a kis fiúnak sikerült-e a nehéz feladvány megoldása. Dinike ráismert; igen, ugyanaz a kék dongó volt, még most is látszik a szárnyán a nyomódás. Aztán meg épen olyan vakmerő is, mint az előbb volt, ott sétál, sütkérezik a napon, mintha övé volna az egész asztal.

De még ha csak ezt tette volna! Hanem ezután következett a nagy veszedelem.

A dongó hirtelen fejröppent és nem talált a leszállásra okosabb helyet, mint épen a tollat, melyet Dinike az imént tett le a tintatartóra, még pedig úgy, hogy a mint a nagy dongó hirtelen ráröppent, a toll megbillent és leesett. A toll tele volt tintával és épen a kész föladványon, ott is épen a legfontosabb számokon gurult végig és a számok helyén nagy tintafoltok maradtak. Dinike nagy rémületében gyorsan fölkapta a papirost és hirtelenében nem tudott más segítséget, mint hogy lenyalja a tintacsöppeket. De jaj! ebből csak az lett, hogy most már az

egész papiros végig tintás volt, semmit sem lehetett elolvasni.

Dinike félredobta a papirost és kétségbeesésében meredten bámult maga elé. És a dongó, a gonosz kék dongó, mintha csak gunyolni akarná, ott sétált előtte az asztalon. De már erre felforrt a Dinike haragja, villámgyorsan végig suhant kezével az asztalon és megfogta a gonosztévő legyet.

— No most jaj neked, semmirevaló gézengúz! Most meghalsz! Megöllek, össze morzsollak, kitépem egyenként a szárnyaidat, lábaidat!

A rab dongó busan zümmögött és vergődött, de persze hiába. Dinike poharat hozott elő s az asztalra borítva, alája tette börtönbe a foglyot.

— Most rettenetes ítéletet fogok tartani fölötted, te gonosz! Hallottam, hogy minden gonosztévőt bíró ítél halálra. Hát most én leszek a bíró. Megállj csak! Először én mondom el, milyen bünt követ tél el, aztán védelmezd magadat, ha tudod.

A dongó, talán ijedtében, mozdulatlanul állt a pohár alatt. Dinike pedig nagy tüzzel elpanaszolta, milyen keserves fáradságába került a számtani feladvány elkészítése, hogy zavarta őt a vakmerő dongó és ezzel be nem érve, hogy tette tönkre fáradságos munkája eredményét; most már kérdés, meg tudja-e másodszor csinálni.

— Ugy-e így volt? No hát, gonosz, most szólj, mit mondhatsz mentségedre?

A kék dongó semmit sem szólt, a minek igen fontos oka volt. Dinike is belátta:

— Persze, legelőször is azt mondd, hogy nem tudsz beszélni, ugy-e? Hát ha

tudnál is, mit mondanál? Oh képzelem! Azt mondanád, hogy a dongónak arra való a szárnya, hogy röpkedjen, szálljon ide-oda, táncoljon a napfényben s a ki nem akarja, hogy dongó röpküljön a szobájába, hát ne tartsa nyitva az ablakot. A nap éppen oda süt az asztalra, hát a dongó is ott sütkérezett s mikor a tollra szállt, bizony nem tudta, hogy az megbillen és hogy tele van tintával, bajt okozhat. Kinek a hibája ez? Bizony csak azé, a ki úgy tette oda a tollat... leeshetett volna másképp is, például ha az asztalt egy kicsit meglökik. Az embernek arra való az esze, hogy okosan gondolja meg, mit tesz, ha pedig hibázott, ne töltse boszuját szegény oktanlan legyeeskén.

Igy beszélt Dinike a dongó helyett s mikor végére ért, nagyot nevetett.

— No ugy e, szépen védelmeztelek? Most várj egy kicsit, most a bíró fog itélni.

Pár pillanatig gondolkozott, aztán roppant komoly képpel mondá:

— A panaszosnak nincs igaza, a kék dongó legfeljebb egy kicsit pajkos volt, de nem bünös, tehát szabadon bocsátandó. Eljen tovább vigan és boldogan annál inkább, mert halála úgy sem segítene a bajon, a feladvány azért nem készül el könnyebben.

Ezzel fogta a poharat és fölemelte.

— Szabad vagy, dongó, mehatsz!

A kék dongó nem mondatta ezt magának kétszer, hanem felröppent és egy pillanat alatt eltűnt, ki az ablakon. Röptében hangosan zümmögött, bizonyosan köszönetet mondott a kegyelmes ítéletért.

Dinike pedig hozzá akart újra látni a nehéz munkához s még egy bus pillantást vetett a tönkre tett dolgozatra, mely ott feküdt a napon. De mit látott? A szét mázolt friss tinta fölszáradt s alatta tisztán el lehetett olvasni a régebben leirt számokat. Csak le kellett másolni, ami nem nagy dolog.

— Milyen szerencse! kiáltá Dinike. Vagy talán a Gondviselés jutalmazott, hogy jó voltam a kék dongó iránt? Bizonyosan úgy van és jövőre sem fogom ezt felejtetni, boszu helyett mindig jótettre fogok törekedni.

A »KIS LAP« XXVIII. köt. 14-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Posgay Aranka, Méher Sári, Tedesco Margit és Elek, Goldmann testvérek (kinek az írása? F. b.) Lichtschein Lujza, Lafranko Erzsébet és József, Fuchs Károly, Wiesel Jenny és Minka.

Jótekonyság.

Tihanyi árvái javára: Kohn Hermina 80 kr.

*

A *Seiler árvák* javára: Zágler Irén 50 kr.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Gosztonyi Klára és Ella 1 frt., Zágler Irén 50 kr.

Ez adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Kedveseim! A Seiler árvák könnyei már-már fölszáradtak, annyi felől fordult feléjük a jótékony részvét. De azóta egy kitűnő színművészünk hirtelen halála gyászba borítá özvegyét és kicsiny árváit. Ez a felejthetetlen Tihanyi Miklós, kiben gyámolóját veszté a család. Meg vagyok győződve, hogy jó szívetek sugalmát követem, amidőn a Seiler gyermekeknek szánt könyörödományaitokat a Tihanyi árváinak juttatom.

F. b.